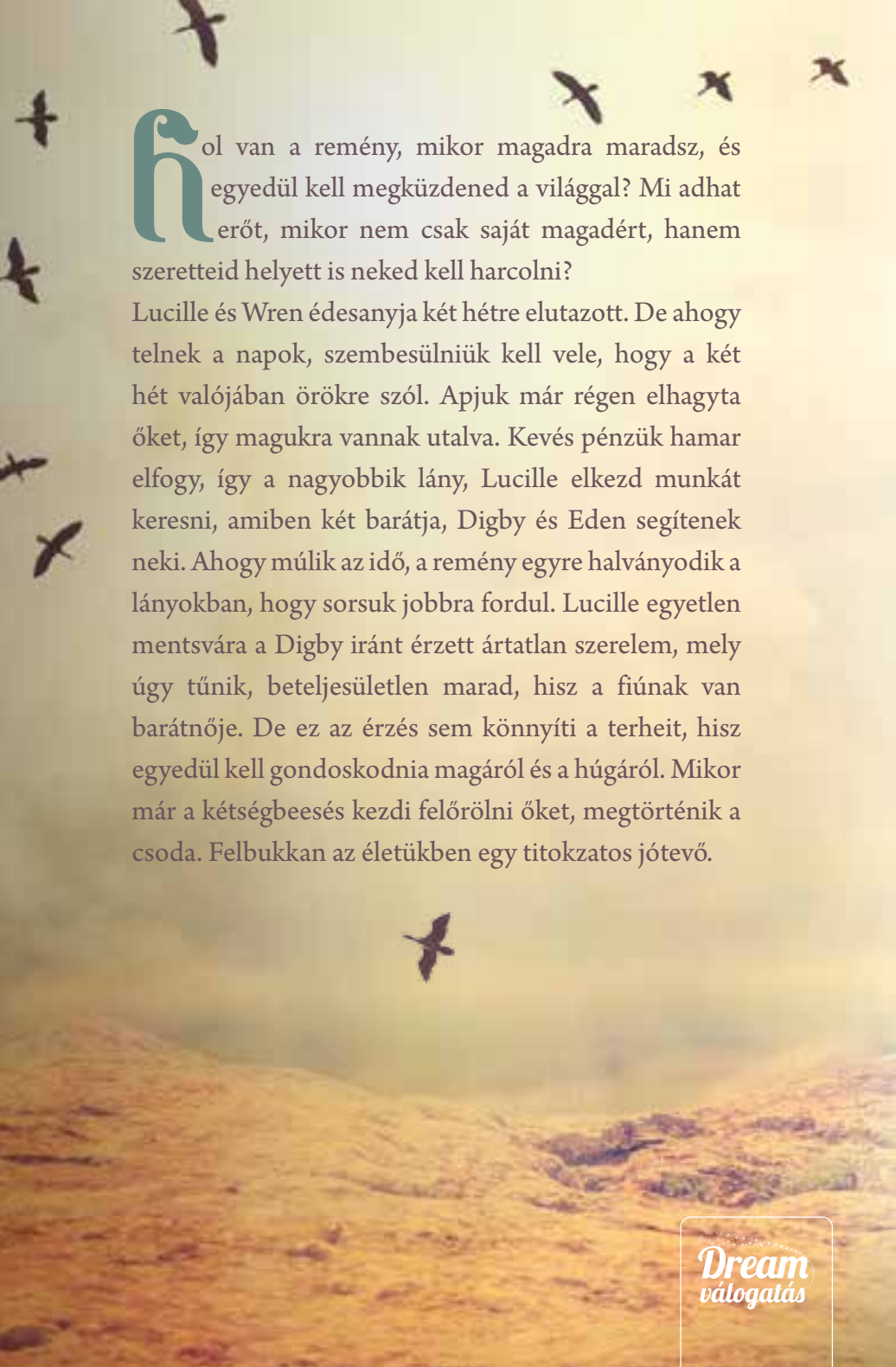

TOMBOLO FÉNY

ESTELLE LAURE

Dream
válogatás

Hol van a remény, mikor magadra maradsz, és egyedül kell megküzdened a világgal? Mi adhat erőt, mikor nem csak saját magadért, hanem szeretteid helyett is neked kell harcolni?

Lucille és Wren édesanyja két hétre elutazott. De ahogy telnek a napok, szembesülniük kell vele, hogy a két hét valójában örökre szól. Apjuk már régen elhagyta őket, így magukra vannak utalva. Kevés pénzük hamar elfogy, így a nagyobbik lány, Lucille elkezdi munkát keresni, amiben két barátja, Digby és Eden segítenek neki. Ahogy múlik az idő, a remény egyre halványodik a lányokban, hogy sorsuk jobbra fordul. Lucille egyetlen mentsvára a Digby iránt érzett ártatlan szerelem, mely úgy tűnik, beteljesületlen marad, hisz a fiúnak van barátnője. De ez az érzés sem könnyíti a terheit, hisz egyedül kell gondoskodnia magáról és a húgáról. Mikor már a kétségbeesés kezdi felőrölni őket, megtörténik a csoda. Felbukkan az életükben egy titokzatos jótevő.

ESTELLE LAURE

hisz a szerelemben, a varázslatban és az igazsággal való szembenézés erejében. Ezenkívül Vonnegut-imádó. Alapdiplomáját színházi művészetek szakon kapta meg, mesterképzését pedig a Vermont Főiskolán végezte el, ahol gyerekkönyvek és fiatal felnőtteknek szóló regények írását tanulta. Új-Mexikóban, Taosban él két gyermekével.

TUDJ MEG TÖBBET A KÖNYVRŐL:

www.estellelaure.com

www.facebook.com/dreamvalogatas

Dream
válogatás

„A Tomboló fény egy bájos és igaz emlékeztető arra, hogy az élet képes arra – és meg is teszi –, hogy néha teljesen megleljen, és más irányba vigyen minket.”

Jennifer E. Smith

„Estelle Laure erőteljesen és líraian ír, de ami ennél is többet jelent, hogy őszintén a szívéből szól. Mindenképpen egy olyan író, akit érdemes figyelni!”

Amazon

„Imádtam ezt a regényt. Tökéletesen ábrázolja a pillanatot, mikor a gyerekből egyik percről a másikra felnőtt lesz. Könnyeden beszél komoly témákról, ami lehetetlen olvasmánnyá teszi a könyvet.”

Goodreads

„Estelle Laure könyvével bebizonyította irodalmi fontosságát. Karakterei egyszerre bátrak és belsőségesek, nem félnek a szerelem egyetlen pillanatától sem. Igazán meglepőek, kimagaslóak és törékenyek.”

Barnes and Noble

„Nyers, szenvedélyes és eredeti. Az író tökéletesen vezeti át olvasóit a teljes kilátástalanságból abba a boldog bizonyosságba, hogy a szeretet ereje reményt ad, és egy új élet lehetőségét kínálja.”

Entertainment Weekly

TOMBOLÓ
fény

ESTELLE LAURE

— részlet —

14. NAP

Úgy volt, hogy anya tegnap hazajön a kéthetes nyaralásából. 14 nap. Azt mondta, egy kicsit szeretne elszakadni mindentől (értsd: tőlünk), és még azelőtt hazaér, hogy elkezdődne a sulis. Annak alapján, ami tegnap érkezett postán, már sejtettem, hogy nem fog hazajönni, de azért egész éjszaka fent voltam, hátha, tényleg csak hátha, üldözési mániám van, és a szinte sohasem tévedő megérzésem most az egyszer valami szörnyű hibát követ el. Az ajtó nem csikordult, a padló nem nyikordult, én pedig végignéztem, ahogy a fallal szemközt lassan felkel a Nap. Legeslegbelül már tudtam, hogy – legalábbis egy időre – magunkra maradunk, Wrenny és én. Wren és Lucille. Lucille és Wren. Megfogadtam, hogy megteszek mindent, ami csak lehetséges. Soha senki nem fog elszakítani minket egymástól. Ami azt jelentette, hogy továbbra is úgy kellett csinálnunk, mintha normális életet élnénk. Azt kellett

hazudnunk. A normális élettől ugyanis nagyon messze voltunk.

A normális életünk akkor ért véget, amikor apa elment.

Furcsa, lebegő érzésem támadt, miközben Wren szerint túl feszes copfba fésültem a haját, kávéfőztem, reggelit csináltam, ebédet kettőnknek, kiválasztottam a húgom ruháját, bepakoltam neki, elkísértem a suliba, ahová először ment negyedikesként, mindenkinek köszöntem a környéken, miközben igyekeztem elkerülni bárkit, akinek elég vér lett volna a pucájában, hogy megkérdezze, mégis hol a francban van az anyám. Csak tudjátok, az egész elszűrtam. Rossz sorrendben csináltam mindent.

Először kávéfőznöm, és magamat egyenesbe hozni. Wrennek a reggeli után kellene felöltöznie, nem előtte, mert elég ügyetlenül eszik. Ma reggel a tonhalat nem szereti („úgy néz ki, mint a hányás”), pedig tegnap még a kedvence volt, és mindez akkor derült ki, amikor már becsomagoltam neki, és kiléptünk volna az ajtón. Nekiálltam elpakolni az egymásra halmozott, frissen mosott ruhákat. Az enyéimet összehajtottam, anyáéit akasztóra tettem, míg Wren holmijait gondosan beraktam a ruhásfiókjaiba, de kiderült, hogy már egyik sem jó rá. Hogyan nőhetett ennyit két hét alatt? Talán úgy, hogy az elmúlt 14 nap örökké tartott.

Korábban ezeket mind anya csinálta, és mi észre sem vettük. Most már észreveszem. Észreveszem, hogy *nem*

csinálja. Észreveszem, hogy *nincs itt*. Szívesen megbökném Wrent, hogy kifaggassam, miért nem kérdezi meg, hogy hol van anya a sulis első napján, hogy miért nincs itthon. Lehet, hogy legbelül már tudja, ezentúl mindig így lesz? És az csak a kezdet volt, amikor aznap este kijött a rendőrség, ez pedig a szükséges, elkerülhetetlen vég?

Néha magyarázat nélkül is tudunk dolgokat.

Szóval mindent úgy csináltam, ahogy anya csinálta volna. Legalábbis megpróbáltam. A világegyetem azonban nagyon jól tudja, hogy szerepet játszom, egy nem létező használati útmutatót követek. De amikor pusztít nyomtam Wren fejbűbjára, ő vidáman ugrándozva sietett be az iskolába. És ez azért mégiscsak jelent valamit.

A reggel kellemesen meleg. A nyár még nem tudja, hogy nemsokára lejár az ideje, én pedig loholva megteszem a két iskola közti kilencsaroknyi távolságot. Mire benyitok a középsulis kapuján, már mindenhol folyik rólam a víz.

És most itt vagyok az osztályban. Tompán, unalmasan lüktet az a dal a fejemben, amelyet Wren énekelt a sulis felé menet. Valami popsám. Egy kicsit elkéstem az angolóráról, de ahogy nézem, ugyanúgy a többség is a sulis első napján. Nemsokára mindannyian megtudjuk, hogy ezentúl mikor és hová kell mennünk, hová kell ülnünk. Szófogadó báránycsók leszünk.

A mindig pontos Eden már itt van. Mindig elég korán érkezik ahhoz, hogy oda üljön, ahová csak akar. A karját a mellette lévő üres szék támlájára teszi, aztán meglát engem, és elveszi onnan. Nagy szívás, hogy idén az angol az egyedüli közös óránk. Ez először fordul elő velünk. Jobban szeretem, ha egész nap kettesben vonulunk egyik teremből a másikba. Legalább a szekrényeink egymás mellett maradtak.

Nagyon menő lány, de amúgy a maga módján. Nem úgy menő, hogy azzal azt üzeni, „gyere, itt vagyok”. Inkább az a fajta, aki csak figyel és vár, és sok mindent kiszúr. Gondolkodó típus. Sűrű vörös haja a szék háttámlájára omlik, bőrdzsekije, ami talán túlzás szeptemberben a New Jersey-beli Cherryville-ben, páncélként védi, azt leszámítva, hogy ebben a suliban nyomják a légkondit, úgyhogy olyan hideg van, mint egy moziteremben. Bárcsak én is hoztam volna dzsekit, és bárcsak Wren hátizsákjába is tettem volna valami meleget, de azzal nyugtatom magam, hogy az általánosban nem ilyen rossz a helyzet. Szerintem a középsuli vezetősége úgy döntött, hogy befagyaszt minket, hátha azzal féken tarthatják a bennünk dülő hormonokat.

Nagyobbat nem is tévedhetnének.

Mr. Liebowitz szigorúan rám néz, amikor leülök. Roppant udvariatlanul félbeszakítottam a megszokott lehangoló kiselőadását arról, hogy ebben a tanévben már nem tűri tőlünk az ostobaságot, meg hogy hiába

vagyunk negyedikesek, nem viselkedhetünk úgy, mint a féleszűek, és nehogy azt higgyük, hogy mindent megúszhatunk. Vagy csak azért néz rám így, mert ő is tudja, mi történt apával. Körülöttem mindenki vihog, de mintha Eden meg a bőrdzsekije tompítaná ezeket a hangokat. Amíg Eden mellettem van, addig nincs miért aggódnom. Egyébként sem lógok másokkal soha. Lehet, hogy Digby az ikertestvére, de én vagyok Eden szellemi partnere.

Közben Liebowitz pont úgy néz ki, mint Mister Rogers. Moroghat és járkálhat fel-alá, amennyit csak akar, senki nem figyel rá. Igazság szerint egy rakás szerencsétlenség, aki alig várja, hogy este hazaérhessen, belebújhasson a kardigánjába meg a kényelmes cipőjébe, aztán nekiállhasson szuper alaposan ápolni a növényeit, miközben Frank Sinatrát vagy valami ilyesmit hallgat. Idővel ő is megnyugszik. Minden tanévet ilyen idegesen kezd, de persze ki hibáztatná érte? A középsuli totál örültek háza. Az ablakokon már rács van, odakint meg biztonsági őrök.

Eden megrúgja a lábamat, és visszaránt a valóságba. Mivel nem tetszik a valóság, visszarúgok, közben azon gondolkodom, hogy Liebowitz-féle ostobaságnak számít-e a rugdosódás a legjobb barátnőmmel.

– Vacsora? – tátogja.

– Wren – válaszolom szintén tátogva, és megrántom a vállamat.

A szemem önkéntelenül is elárulja, hogy mi van anyával.

Eden megrázza a fejét, és csak annyit suttog: – Rohadék.

Újra megrántom a vállamat, és nem nézek a szemébe.

– Akkor hozd el Wrent is! Anyám az egész világot szívesen vendégül látná.

Bólintok.

– Digby is ott lesz. – Újra megrúgja a lábamat.

Teljesen lefagyok, és Liebowitz vékony, sápadt, szavakat formáló ajkát bámulom.

– Hát, végül is ott lakik veletek – mondom aztán. Ez nagyon béna volt.

– Hölgyeim! – figyelmeztet minket éneklő hangon Liebowitz. – Ez még csak a tanév első napja. Ne kelljen szétültetnem titeket!

Szívesen megmondanám neki, hogy: *Sok sikert a szétültetéshez! Inkább menj haza, etesd meg a halaidat, és öntözd meg a növényeidet. Bújj bele a kardigánodba meg a helyes kis surranódba, és hagyj engem lógva!*

Gyönyörű nap ez a környéken. Nem leszel a szomszédom?

Digby és a papája kosárlabdázik, amikor Wrennyvel megérkezünk Edenék dombon lévő házához anya ősrégi Toyota Corollájával. Igyekszem minél gyorsabban

bemenni a házba, máskülönben egész nap csak itt szobroznék, és őket bámulnám. Őket nézve hirtelen belém hasít valami. Pontosan úgy labdáznak, ahogy egy apa és gyermeke szokott. Legszívesebben eltakarnám Wren szemét a kezemmel, hogy ne lássa, miből marad ki.

Amiről rögtön eszembe jut valami. – Wren! – mondom neki.

– Igen? – Beletörli a kezét a trikójába, miközben az ölében lévő könyvet olvassa. Wren egy kicsit koszos, és hiába minden reggeli igyekezetem, a haja zsíros és csomókban lóg. Valamikor kibomlott a copfja, és most egy vadócra emlékeztet.

– Tudod, hogy anya mostanában nincs otthon.

Megáll az olvasásban, a teste megfeszül. – Aha – feleli.

– Nos, nem akarom, hogy bárki más tudjon róla, jó? Még Janie, Eden, Digby és John sem.

– De anyá csak nyaral. Összeszedi magát. Vissza fog jönni.

– Persze, persze – mondom –, de akkor is. Senki-nek sem akarjuk elárulni, mert lehet, hogy nem értenék meg. Lehet, hogy még rosszra gondolnának.

– Arra, hogy örökre itt hagyott minket? – Sokkal több minden jár Wrenny fejében, mint azt valaha tudni fogom.

– Vagy legalábbis hosszabb időre, mint amennyire kellene. – Az ajtókilincset keresem, mert képtelen va-

gyok a szemébe nézni. – Lehet, hogy egyesek még ezt gondolnák.

– Anya biztosan nem – mondja. – Ő nem olyan.

– Persze hogy nem – hazudom.

– Egyébként kit érdekel, hogy mások mit gondolnak?

– Wren, csak ne beszélj róla, jó?

– Jó.

– Jobb, ha bizonyos dolgok köztünk maradnak.

– Kinyitom az ajtót, majd odahajolok hozzá, hogy a hüvelykujjammal letöröljem a trikóját. – Mint például az, hogy anya nyaral, jó?

– Már mondtam, hogy jó, jó? – Kiszáll a kocsiból, és vár. Úgy néz rám, mintha én volnék a legidegesítőbb ember az egész földkerekségen. – Hé, Lu?

– Igen? – mondom mindenre elszántan.

– A mamád olyan dagadt, hogy magas sarkúban ment el otthonról, és papucsban jött haza.

Legszívesebben megmondanám neki, hogy ki nem állhatom az új mániáját, a kövéres vicceket, de most nincs kedvem húzni az időt, úgyhogy erőltlenül rámosolygok, és elindulok. A „másik dolog” miatt mielőbb a házban akarok lenni. A „másik” alatt azt értem, ami miatt most is izzadok. A „dolgon” pedig Digbyt értem, akit hétéves korom óta ismerek, és aki miatt az utóbbi időben egy dadogós idióta lettem, egy totál kretén. Ha bárki megkérdezné a nevemet, amikor ő is ott van ve-

lem, nem hiszem, hogy tudnék rá válaszolni. Valószínűleg csak annyit dadognék, hogy: „Lllll... llllllu...” miközben a nyálam végigcsorogna az államon.

Tudom, hogy ez nem túl vonzó tulajdonság.

De most komolyan. Magas, izzadt, és *nincs* rajta trikó, vagyis az izmait szemérmetlenül lehet csodálni. A bőre nem igazán csillog, mivel fehérebb a fehérnél, és szeplősen barnul, úgyhogy miután az egész nyarat a szabadban töltötte, mindenhol azok borítják a testét. De amikor meglátom a homlokára tapadó haját, a hosszú, nyúlánk testét, ahogy megkerüli a papáját, és bedobja a kosárlabdát a gyűrűbe, legszívesebben térdre borulnék a kocsfelhajtón, elrebezném, hogy „Uram, irgalmazz, halleluja”, szonettekét írnék hozzá, megfeszíteném őt, és megcsókolnám azt a kis görbületet, ahol a nyaka és a válla találkozik, amiért olyan, de olyan tökéletes.

Egyszerűen gyönyörű.

Ezért van az, hogy amikor elmegyek mellette, és odaköszönöm nekem, válaszképpen a kisujjamat sem mozdítom. Két fő probléma van velem, és most tekintsünk el attól, hogy Eden ikertestvére, és ebből mindenféle furcsaság származik.

Először is ezer éve ugyanaz a barátnője. Sülve-főve együtt vannak, a lány az ő dzsekijét hordja, a házassági anyakönyvi kivonatukról szinte már csak az aláírás hiányzik. Az angyalok is áldásukat adták a francos

frigyükre. Másodszor, ha valaha együtt lehetnék vele, úgy értem, megcsókolhatnám vagy valami, akkor nekem azonnal végem lenne. Tudom, ez most úgy hangzik, mintha tizenkét éves kislány volnék, aki valami sztárról ábrándozik, nem pedig egy rendkívül higgadt majdnem nő, aki valójában vagyok, mégis van benne valami, amitől elveszítem a fejemet. Valami a mozdulataiban, a létezésében, amitől elolvadok. Remélem, sohasem fog megcsókolni. Az kész katasztrófa lenne. Senkinek sem kellene látnia, ahogy szétesem. A legkevésbé neki.

Vagy talán a legkevésbé nekem.

Eden mamája, Janie, húsgolyókat készített. Partiszervezőként dolgozik, és nem tudja, hogyan kell négy vagy akár hat emberre főzni, így aztán a frizsiderük állandóan tele van előételszerű maradékokkal. Ha már egyszer nekiáll egy ételnek, akkor rengeteget csinál belőle. Ahogy belépünk a házba, az illat már elárulja, hogy a húsgolyók egész nap rotyogtak a szószbán. Mindenhol érezni a szagot.

Elnézem őket, Edent és Janie-t. Mindketten vörös hajúak, és nekünk háttal állva főznek a tágas, vadonatúj konyha pultjánál. Az álomházukban minden a helyén van, pontosan úgy, ahogy szerették volna. A konyha olyan benyomást kelt, mintha Janie-hez építették volna. Eden és a mamája nagyon hasonlítanak

egymásra, azt leszámítva, hogy Janie rendezettebbnek tűnik, mint a lánya. Eden a balettgöncében van, ahogy suli után mindig, és mintha csak visszavedlene egy másik bőrbe. Janie nekiüti a fenekét Edenéhez, a lánya pedig viszonozza ezt. Ők fenékkal játsszák azt, amit mi, Edennel a lábunkkal. Úgy látszik, Eden mindenféle érintősdiben benne van. Zöldséget vágnak föl a salátához. Vékonyak, hatékonyak és kiegyensúlyozottak. Átölelem Wrent, és magamhoz szorítom. Éppen akkor ugrik rá Beaver Cleaver, a család goldendoodle kutyája, akit mindenki csak BC-nek becéz, amikor Janie észrevesz minket.

– Sziasztok, lányok! – üdvözl.

– Szia, Janie! – mondja Wren, és nyomban BC mellé telepedik a földre.

Én csak integetek.

– Nagyon jó illata van valaminek – mondja Wren, a szavait fehér bunda tompítja. – Vodkaszósz csinálsz?

Janie elmosolyodik. – Vodkaszósz? Ahhoz még kicsit fiatalok vagytok, nem?

– A Food Networkön láttam – mondja Wren, és felpattan a földről. – Meg a Gino’sban. Náluk finom a vodkaszósz.

– Nos – Janie közben az étkezőben lévő szekrényre mutat, mire elkezdek teríteni –, ez igazán lenyűgöző, Wren. De nem, ez nem vodkaszósz, csak a jól bevált marinara. Remélem, azért ízleni fog.

– Ó, igen! – mondja Wren. – Egész biztosan. Hetek óta mirelit pizzát eszünk.

– Nem is igaz – mondom. Azért ez jókora túlzás.

– De igaz. Lucille mindig dobozból veszi elő, amit csinál.

Tény, hogy sok pizza volt a hűtőnkben.

– Mi van a mamátokkal? – kérdezi Janie. – Ő elég ügyesen főz.

– Nincs otthon – feleli Wren. Rám néz, és meg-rántja a vállát, mintha csak azt üzenné: „Mégis mit kellett volna mondanom?” – Nyaral – teszi hozzá.

– Ó, persze! – Janie arca megnyúlik.

– Nem akarsz tévét nézni a vacsoráig? – furakszik Eden Janie és Wren közé.

– Még tíz perc – mondja Janie, és vonakodva visszatér a konyhába. – Lányok, fejezzétek be a terítést! – Érdekes, egyáltalán nem zavar, hogy valaki parancsol nekem.

– Tudjátok – mondja Eden –, ez nagyon nem *fair*, sőt kifejezetten szexista, hogy miközben mi itt sütünk, főzünk, és tesszük a dolgunkat, a fiúk odakint kosárlabdáznak.

– Az ég áldjon meg, Eden! – Janie salátaöntetet zúdít az egyik nagyobb fatálba. – Én például imádok főzni.

– Őurasága legalább megteríthetne. – Poharak koc-cannak egymáshoz.

– Szerintem nyugodtan tölthet egy kis időt apáddal.

– Hogyne, és nyugodtan megteríthetne. Igazán csinálhatna mást is, mint hogy játssza az ősmacsót. Tudod, ezzel csak bátorítod és állandósítod a férfiak uralmát.

– Eden, én vacsorát készítek a családomnak, és ebben örömet lelem. – Janie nagyot sóhajt. – De nem is kellene magyarázkodnom. És az sem bűn, ha néha hagyjuk őket játszani.

– Persze, anya, de *mi* mikor játszunk? Ez itt a kérdés.

A szemem megtelik könnyel, és furcsán veszem a lélegzetet. Annyira ostobák, hogy ilyesmin veszekednek. Fogalmuk sincs, milyen jó dolguk van.

– Lucille – mondja Janie Eden feje fölött –, megtennéd, hogy szólsz a fiúknak? Mondd meg nekik, hogy mindjárt kész a vacsora.

Az ördögbe is!

Hogy van az, hogy egy ember, aki addig az életedként szolgáló ház egyik bútordarabja volt – mondjuk, egy szép asztal –, egyik napról a másikra maga lesz a vezétkendszer, az alapzat, a főgerenda, amely nélkül darabjaira hullana az egész? Hogy van az, hogy egy alig észrevehető csillagból a naprendszer középpontja lesz?

Hogy van az, hogy Digby egyik nap még Eden tényleg szupercuki bátyja, másnap meg nem kapok mellette levegőt, egész testemben remegek, és mindenem görcsbe rándul? A hormonok teszik ezt velem? Vagy

zavar támadt a mátrixban? Talán a kétségbeesésem és a kialakulatlan énem áldozata vagyok?

Kismilliószor próbáltam felidézni a pillanatot, amikor fontos lett a számomra, de egyszer sem sikerült. Csak annyit tudok, hogy az idióta és idegesítő érzéseim miatt képtelen vagyok normálisan viselkedni a társaságában. Szívesen eltüntetném a köztünk lévő teret, és eggyé válnék vele. Azt hiszem, kilehelném az egész lényemet, de ez persze hülyeség.

Ezért van az, hogy a tényéromat bámulom. Minden erőmmel a tényéromat bámulom. Eszem a húsgombócot (egyszerre csak egyet tudok lenyelni), miközben Eden és Digby viccelődik egymással. Senkinek nem tűnik fel, hogy én pedig félek felpillantani, mert Digby pontosan velem szemben ül.

Wren tömi magába a húsgombócot, a szósz a trikójára csöpög.

– Istenkém – mondja Janie-nek –, te igazi konyhaművész vagy.

A szemem sarkából látom, hogy Janie ragyog.

– Bármikor szívesen látunk – mondja. – Hivatalosan is te vagy a kedvenc vendégem. – A villája hegyére tűz egy adag spárgát, és mosolyog. – Konyhaművész. – Megrázza a fejét. – Na és, Lucille, meddig lesz még távol a mamátok?

Örökre.

– Pár napon belül haza kell jönnie.

– És jól érzi magát? – *Azóta*, tenné hozzá szíve szerint. *Azután*. Janie mindig szúrósan néz az emberre.

Wren felém fordítja a fejét, mire magamhoz térek.

– És ti hogy boldogultok kettesben? – Janie tovább erőlteti a témát.

– Ó, remekül! – mondom, és én is szedek magamnak spárgát. – Anya haza fog jönni.

Minden abbamarad. Az asztalnál senki nem mozdul.

– Hát persze – mondja Janie. A villája a tányérján koccan. – Mindenképpen haza fog jönni. – Bekap egy újabb falatot, és rágni kezdi. – Nem is meséltem, hogy hagytam neki üzenetet. Csak tudni akartam, hogy szüksége van-e segítségre. *Azóta* sem hívott vissza. – Gondolom, rögtön a hangposta kapcsolt be. Ismerős helyzet. – Biztosan élvezi a távollétet. Nagyon ráfért. – Van valami a hangjában, amit nem látok tükröződni az arcán.

Erőt veszek magamon, és a szemébe nézek. Bólintok, és megeresztek egy erőtlen mosolyt. A tekintetem elindul a tányér felé, de a fejemben tanyázó áruló kocsonyapár megpihen Digbyn, mire nyolcszázkilencvenkettedszer dübörög végig bennem az érzelmi hullámvasút. Digby lesüti a szemét, felteker egy adag spagettit a villájára, és inkább arra összpontosít, amit a mamája magyaráz arról a hétfégi esküvőről, amelyet éppen szervez.

Dobbantok, és megrúgom Edent az asztal alatt. Ez most gonosz érintősi.

Digby tud a mamámról.

Mindent tud róla.

– „A pokolba vezető út is jó szándékkal van kikövezve”
– mondja Eden.

Janie rávette Wrent, hogy segítsen neki valamilyen kekszet sütni, úgyhogy vacsora után Edennel elvontunk a szobájába, ahol most ő nyújt és hajlít, amitől kellemetlenül érzem magam, mert az emberi testtel nem kellene ilyesmit csinálni. Ráadásul a lábfeje is undorító, és valahányszor az arcom felé nyújtja, el kell fordulnom. Nem szándékosan csinálja, csak valamilyen dilis gumiemberes póz kellős közepén tart.

– Ez nem egészséges – mondom egy bütyöknek, egy beszakadt lila körömnek, egy véres bőrcafatnak.

– Hemingway – vágja rá Eden, és csak úgy csapdos a lábával.

– Csinálj már vele valamit! Komolyan. Szerintem elfertőződött.

– Hülyeség – mondja. – Figyelsz te rám?

– Hemingway – ismétlem. Azon gondolkodom, hogyan fog ez valaha is segíteni rajtam az életben.

– *Szándékosan* senki nem egy rohadék, gonosz meg végképp nem.

– Na és a sorozatgyilkosok?

– Szerintem ők sem. Kicsit bekavarnak a személyiségzavarok, de gondoldj csak bele, hogy valamikor ők is aranyos kisbabák voltak. Nem tehetnek róla, hogy nekik rossz gének jutottak. Együttérzés – mondja.

– Rohadéknak nevezted.

– Éppen erről beszélek.

– Hogy a mamám gonosz? – Néha azt kívánom, bárcsak egyenesen megmondaná, amit gondol, ahelyett, hogy keményen megdolgoztat érte.

– Dehogya. Nem ő gonosz, hanem a viselkedése. Hogy ez ártatlan szándékból ered-e...

– De akkor is egy barom.

– És egy rohadék.

– Kedves – mondom úgy, mintha ez nem volna kedves, és nem is az.

– Akkor is együtt érzek veled. Nem lehet könnyű neked. De most beszéljünk rólad!

– Rólam. – Számok kezdenek kavarni a fejemben.

A plafont bámulom Eden ágya fölött. „Óvakodj nemes lovag. Nem létezik nagyobb szörny az érvelésnél” – olvassom az idézetet a plafonra ragasztott egyik papíron.

– Higgy benne – mondja, és rámutat az egyik különösen undorító lábujjával.

– Pisilnem kell – mondom.

– McCarthy – mondja erre ő, miközben kimenekülök.

Belebotlom Digbybe, aki az ellenkező irányból indul el a folyosón. Nedves a teste, tiszta trikó és rövidnadrág van rajta, amelyet furcsán intimnek érzek. Nem olyan rég még meztelen volt.

Felém nyújtja a kezét, amely az előbb még az oldala mellett lógott. Az érintésre megtelik étellel. Elindul a vállamtól, végigsimít a karomon, és keresztülsiklik a kezemen. És aztán már ott sincs. Digby továbbmegy. Soha nem is nézett rám.

Belebotlom egy családi fényképbe. Csodálkozom, hogy a bennem zajló földrengés még nem döntötte le a képekkel teli falat. A bőröm ég, a testemben minden vér ahhoz a ponthoz tódul, ahol Digby megérintett.

Ez háború.

Élet-halál harc.

Miközben zombiként betámolygok a párás fürdőszobába, azon gondolkodom, hogy néha valami lassú történik olyan gyorsan, hogy nem igazán tudom megragadni a pillanatot, eldönteni, hogy fontos volt-e, hogy egyáltalán megtörtént-e, vagy csak kitalálom az egészet. Ez most ilyen. Tényleg megtette? Tényleg megsimogatott? Tényleg? Idáig merészkedett? És a fenébe, de tényleg a fenébe, ha ez történik velem az érintésétől, akkor idézzétek fel azt, amit a „soha meg nem csókolhat” dologról mondtam, és szorozzátok be kismillióval.

Sebhely van a karomon, ahol megérintett. A bőrömon keletkezik, halványkék és csillogó, mint amilyenek

az égési sebek. Ahogyan a megégett bőr egyszerre friss és örökre sebes.

Túldramatizálom a dolgot.

Lehúzó a vécét, kezet mosok, és továbbmerengek. Eden.

– Mi a franc ütött beléd? – kérdezi, miközben BC-t simogatja. A kutya közben felmászott az ágyára, és lihegve az ölébe telepedett.

Furcsán nézek rá.

– Beszívtál? Testen kívüli élmény, amíg nem voltál itt?

Mi van, ha Digby is hallja, amit Eden mond, bárhol legyen is?

– Kész a süti! – kiáltja Wren a konyhából. Boldog a hangja.

Amikor ismét az asztal köré gyűlünk, és tömjük magunkba a csokoládés-zabpelyhes kekszet (kivéve Edent, mert ő soha), Digby magunkra hagy bennünket. Még mindig nem néz rám. Nincs köztünk titkos kapcsolat. Fogja az ajtónál lévő labdát, az asztal felé int a fejével, és kimegy.

Hajnali 4 óra van. A hasamat nem hagyja nyugodni az egyetlen húsgombóc, amelyet magamba tuszkoltam, a túl sok szénsavas víz, a pár sütemény. Mondanom sem kell, hogy nem tudok elaludni.

A jobb kezemben egy köteg papírt tartok. Ezek között sok az összehajtott lap, tele számokkal. Számlák.

Áram. Fűtőolaj. Autóbiztosítás. És a múlt héten érkezett negyedéves számlák. Víz. Csatorna. És ott van a telefon is. Még az is. Azt mindenképpen be kell fizetni. Ha anya mégis úgy dönt, hogy felhív, akkor működnie kell. És jó lenne ennivalót venni, Wrennek új ruhát, és amúgy nekem is, bár ez utóbbit inkább felejtjük el.

A jobb kezem egyre durvábban remeg.

A bal kezemben – igen, a balban, hölgyeim és uraim, fiúk és lányok – friss, ropogós százdolláros bankót tartok. Ebből tudom, hogy anya még él. Ezt hozta tegnap a postás. Ebből tudom, hogy anya még mindig ezen a Földön jár. Nem csapták fejbe, nem szenved amnéziától, nem fekszik holtan egy árokban. Csak nincs itt. Máshol van. A százdolláros bankó feladó nélküli borítékban jött, a bélyegzőből tudom, hogy Kaliforniában adták fel. Gondolom, ott van a rég nem látott barátokkal, talán újra rátalált a múltjára. Üzent is: „*Igyekszem. Szeretlek, anya*”. Ennyi. Ennyit bírt írni, emberek.

Mégis mit akart ezzel? Hogy igyekszik vissza hozni? Igyekszik összeszedni magát? Igyekszik munkát találni? Az is lehet, hogy így akarja elkerülni, hogy rászabadítsuk az FBI-t. A Szövetségi Nyomozóirodát. Hatékony taktika. Bárcsak a vele kapcsolatos utolsó emlékem olyasvalakiról volna, akit felismerek, akinek kiszámítható a viselkedése. Emiatt csípőre tett kézzel fölé tornyosulnék, és megmondanám neki, hogy „az igyekezet nem elég, ifjú hölgy”.

Bizony, anya, én is igyekszem.

A bankó betölti az egész látóteremet, hagyom, hogy a szempillámat simogassa. Volt idő, amikor egy százdolláros bankó a legizgalmasabb dolog lett volna az életemben, a szabad költés ígérete egy játékboltban, olyasvalami, amit egy megengedő pillanatra kell tartogatni.

De nem most. Most egy jóval nagyobb képlet része, amelynek az a megoldása, hogy totál megszívtam. Tudom, hogy anya eredetileg vissza akart jönni. Nem nekem hagyta itt a bankkártyát, a csekkfüzetet, vagy bármi mást, amit végül megtaláltam. Ha úgy gondolta volna, hogy örökre elmegy, valamit csak itt hagyott volna nekem. Ő nem gonosz, vagy legalábbis eleinte nem volt az. Még sincs itt velem, bennem pedig nincs meg az, ami ehhez a feladathoz kell. Csupán a kocsiját és ezt a házat hagyta itt nekem.

És Wrent.

A bal kezem ökölbe szorul.